

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 16C/58/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6723202240
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Ďurianová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2023:6723202240.4

Rozhodnutie

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Ďurianovou, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C., D. E. XXXX, zastúpeného JUDr. Radkom Petruňom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Tehelná č. 189, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o zaplatenie 5.000,- €, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- €, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu z a m i e t a.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania žalobcu.

o d ō v o d n e n i e :

1.1 Dňa 31.05.2023 doručil žalobca tunajšiemu súdu žalobu zo dňa 19.05.2023, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 5.000,- € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie.

1.2 Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa zo dňa 16.01.2018 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol uznesením zo dňa 22.03.2018. Dňa 28.09.2018 podal na neho prokurátor obžalobu na súd pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona. Rozsudkom sp. zn. 4T/117/2018 zo dňa 28.02.2022 bol oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.05.2022.

1.3 Uznesenie o vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie, ktoré predstavuje titul jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože spod obžaloby bol právoplatne oslobodený. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia je konečný výsledok trestného konania, čo potvrdzuje aj súdna prax.

1.4 Svoj nárok na náhradu škody predbežne prerokoval so žalovaným písomným podaním zo dňa 30.11.2022. Žalovaný písomným podaním zo dňa 10.03.2023 uznal jeho nárok na náhradu škody z titulu trov obhajoby v sume 1.374,53 €, ktorý mu dňa 25.04.2023 vyplatil. Súčasne však žalovaný neuznal jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- €.

1.5 S poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňoval výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy tým, že:

(1) je slušný človek a viedol bezúhonný rodinný život, žije a pracuje v malom meste, kde sú si ľudia nie takí cudzí, ako vo väčšom meste, je majiteľom a štatutárnym orgánom mliekarene KOLIBA, ktorá je v regióne jedným z najväčších zamestnávateľov, trestné stíhanie bolo založené na pracovnom úraze jeho zamestnanca, preto témou rozhovorov zamestnancov a obchodných partnerov bola otázka, či skutočne zanedbal pracovné podmienky pre svojich zamestnancov, jeho zamestnancovi boli opakovane vypočúvaní ako svedkovia, čo mu bolo nepríjemné a mal pocit, že zamestnanci strácajú voči nemu rešpekt a dôveru, bolo ťažké žiť s pocitom, že ho okolie vníma ako trestne stíhanú osobu.

(2) trestné stíhanie z časového hľadiska nepredstavovalo len krátkodobú epizódu v jeho živote, keďže nezákonné trestné stíhanie trvalo štyri roky a štyri mesiace (16.01.2018 vznesenie obvinenia až 07.05.2022 právoplatnosť oslobodzujúceho rozsudku), počas celej tejto doby žil s vedomím, že je trestne stíhaný a hrozí mu trest odňatia slobody až na päť rokov, z tohto dôvodu bol prirodzene vystavený stresom, neistote, frustrácii a podrobovaniu sa procesným úkonom v trestnom konaní ako podozrivý, obvinený a následne obžalovaný z trestného činu, ktorého sa vôbec nedopustil, veril, že trestné stíhanie bude zastavené, postupom času táto viera v pozitívny výsledok postupne ustupovala obave, že výsledok trestného stíhania bude pre neho negatívny, jeho každodenný život sprevádzali pocity bezmocnosti, neistoty a beznádeje, pričom orgány činné v trestnom konaní vyvinuli veľmi málo úsilia na to, aby objektívne zistili skutkový stav vecí, preto bol nútený intenzívne dokazovať svoju nevinu.

(3) trestné stíhanie predstavuje pre stíhanú osobu vo všetkých smeroch ťažko zvládnuteľnú psychickú záťaž, preto aj pre neho trestné stíhanie predstavovalo pre jeho život netolerovateľnú mentálnu záťaž, počas trestného stíhania často cítil výraznú podráždenosť a nervozitu, najmä v období, keď sa blížila jeho účasť na úkonoch trestného procesu, váhu následkov znásobovali aj reakcie blízkeho okolia, pričom jeho manželka znášala prebiehajúce trestné stíhanie voči jeho osobe veľmi ťažko, pre obidvoch bol fakt, že je trestne stíhaný nepríjemný, stresujúci a zahanbujúci.

(4) samotný fakt, že je trestne stíhaný vrhá na jeho osobu zlé svetlo a značne znižuje morálny a profesionálny kredit, občiansku česť, vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti, do dnešného dňa sa mu za zásah do jeho osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním nikto neospravednil, ako uviedol, je majiteľom mliekarene a jedným z najväčších zamestnávateľov, preto pochopiteľne kladie veľký dôraz na jeho spoločenské postavenie a bezúhonnosť, keď trestné stíhanie jeho osobu v spoločenskom a profesionálnom živote dehonestovalo a diskreditovalo, s každou ďalšou fázou trestného stíhania boli ľudia v jeho okolí vo vzťahu k jeho nevine čím ďalej nedôverčivejší, či minimálne pochybovačnejší.

1.6 V prípade vznesenia obvinenia voči nevinnéj osobe musí štát počítať s tým, že vznesenie obvinenia bude spojené so závažnými osobnostnými následkami v sfére života stíhanej osoby. Už samotnou existenciou nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia pre trestný čin, ktorý nespáchal, bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, pričom skutočnosť, že vznesenie obvinenia a následné vedenie trestného stíhania predstavuje vážny zásah do osobnostných práv jednotlivca potvrdila aj súdna prax (uznesenie NS SR sp. zn. 5MCdo/7/2010 zo dňa 23.02.2011). Samotné konštatovanie porušovania jeho práv pre zadostučinenie nestačí. Na základe uvedeného sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- € a náhrady trov konania.

2. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 07.07.2023 (č.l. 50-51 spisu) prostredníctvom svojho zástupcu k žalobe žalobcu uviedol, že s uplatneným nárokom v celom rozsahu neuznáva a žalobu navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. V rámci predbežného prerokovania nároku uznal žalobcoví nárok na náhradu trov obhajoby v sume 1.374,53 €. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- € neuznal, pretože neboli splnené predpoklady podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Nezákonnosť trestného stíhania žalobca odvodzoval od výsledku trestného konania, pretože nebol právoplatne odsúdený. O oslobodení spod obžaloby rozhodol Okresný súd Zvolen rozsudkom sp. zn. 4T/117/2018 zo dňa 28.02.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.05.2022. Za nezákonné je nutné považovať uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobcu zo dňa 16.01.2018. Žalobca si nemajetkovú ujmu v sume 5.000,- € uplatnil z dôvodu, že trestné stíhanie trvalo približne 4 roky a 4 mesiace, pričom táto okolnosť podstatným spôsobom zasiahla do jeho súkromného, spoločenského a pracovného života. V žalobe popísal na základe akých skutočností si nárokuje sumu 5.000,- € v zmysle § 17 ods. 3 písm. a), b), c) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. Na preukázanie týchto skutočností ohľadne vzniku nemajetkovej ujmy však žalobca nepredložil žiadne dôkazy týkajúce sa jeho tvrdení, že trestným stíhaním došlo k zásahu do v žalobe uvedených sfér jeho života. Preto nie je možné jednoznačne ustáliť, či naozaj došlo k nemajetkovej ujme žalobcu v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a v akej výške. Na základe žaloby nie je možné určiť výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá sa uhrádza iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia

práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a ak ju nie je možné uspokojiť inak. Pre posúdenie dôvodnosti priznania nemajetkovej ujmy žalobcovi je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Na základe uvedeného navrhol žalobu žalobcu zamietnuť.

3. Žalobca v replike zo dňa 19.07.2023 (č.l. 58-59 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný namietol, že k žalobe nepriložil žiadne dôkazy, poukázal na skutočnosť, že k žalobe priložil čestné vyhlásenie jeho manželky a navrhol svoj výsluch ako strany sporu. Súčasne k replike priložil výpis z obchodného registra o tom, že od 16.07.1999 vykonáva funkciu predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti KOLIBA, a.s. V ostatnom zotrval a zopakoval svoju argumentáciu v žalobe ohľadne dôvodnosti žaloby.

4. Žalovaný v duplike zo dňa 27.07.2023 (č.l. 67 spisu) prostredníctvom svojho zástupcu k replike žalobcu uviedol, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- € neuznal z dôvodu, že neboli splnené podmienky ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Čestné vyhlásenie manželky žalobcu popisuje stav žalobcu v čase od spáchania skutku (pracovného úrazu) až do oslobodzujúceho rozsudku. Z čestného vyhlásenia nevyplýva, že by vznesenie obvinenia žalobcovi malo negatívny vplyv na jeho manželstvo, práve naopak z vyjadrenia manželky vyplýva, že manželstvo sa upevnilo, pretože manželka bola žalobcovi oporou. Je nepochybné, že zamestnancovi žalobcu sa stal úraz na pracovisku a okolnosti úrazu viedli k vzneseniu obvinenia žalobcu. Nakoľko úraz sa stal na pracovisku v čase riadnej pracovnej doby dozvedeli sa o ňom prakticky všetci zamestnanci žalobcu, preto skutočnosť, že neskôr sa pracovný úraz začal stíhať ako ublíženie na zdraví nemalo vplyv na názor zamestnancov o tom, za akých okolností došlo k pracovnému úrazu. Zhoršenie zdravotného stavu žalobcu v období od vzniku pracovného úrazu do oslobodenia spod obžaloby nebolo doposiaľ preukázané žiadnymi lekáorskými správami. Skutočnosť, že si žalobca zvolil obhajcu, aby sa vedel adekvátne brániť, bolo zo strany žalovaného vyriešené uznaním nároku v sume 1.374,53 € z titulu skutočnej škody spočívajúcej v trovách obhajoby. Zo strany žalobcu nebol doposiaľ predložený dôkaz, že trestné stíhanie voči jeho osobe by mu sťažilo alebo obmedzilo podnikateľské aktivity, resp. chod firmy, v ktorej je štatutárnym zástupcom. Na základe uvedeného uzavrel, že vzhľadom na doposiaľ predložené dôkazy nie je nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- € preukázaný.

5.1 Súd prejednal spor na pojednávaní dňa 10.11.2023 v prítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu a zástupcu žalovaného, pričom zástupcovia strán boli na pojednávanie predvolaní riadne a včas.

5.2 V rámci výpovede žalobcu ako strany sporu na pojednávaní dňa 10.11.2023 žalobca uviedol, že obžaloba na neho trvala veľmi dlho, nemohol kvôli tomu ani spávať, pred jednotlivými úkonmi, keďže tam bolo veľa konaní. Taktiež bolo veľa problémov aj v práci, veľa ľudí z práce chodilo vypovedať, čo nepôsobilo dobre na jeho reputáciu a taktiež aj pre jeho meno ako riadiaci manažment spoločnosti. Národný inšpektorát práce im dal za pravdu, napriek tomu to išlo k súdu. Každého pol roka bolo nejaké vypočutie. Po podaní obžaloby dva až tri dni vôbec nespál. Keď to prešlo, tak zas o nejaký čas sa to obnovilo. Lieči sa na vysoký tlak, nepôsobilo to dobre na jeho zdravie. Taktiež sa to ťažko vysvetľovalo jeho zamestnancom. Pociťovala to manželka, deti, keď chodil po dome ani ona nespala, deti sa báli, či ho neodsúdia. Starší syn robí u neho v práci, takže on to všetko vnímal, tie úkony, mladší tak nie, chodí do školy. Pri úkonoch trestného stíhania mal stále stres, dva tri dni predtým aj potom. Vždy asi tak jednu noc nespál pred daným úkonom. Hádali sa s manželkou, bol zlostný, nevyspatý, nebol dva krát príjemný. Bol si istý, že nič nespáchal, avšak nikdy si nebol istý, ako to nakoniec dopadne. Rozmýšľal, prečo sa to deje, keď Národný inšpektorát práce im dal za pravdu, prečo pokračuje trestné konanie. Mal obavu, čo za tým hľadať, prečo sa to nezastavilo. Opakovane chodili zamestnanci na vypočutie, teda celá firma sa o tom bavila, niektorí ľudia ho považovali za vinného. C. je malé mesto, napríklad sa ho pýtal aj kmotor, čo sa to deje, či ho nezavrú, cítil som sa „blbo“, pýtali sa ho aj obchodní partneri, či bol už súd, či ho zavrú. Pokiaľ ide o spoločenský život, politike sa vyhýba, ale má viac ako 5000 obchodných partnerov. Banky sa ho pýtali, ako dopadlo trestné stíhanie, má kopec zmeniek. Podmienkou poskytovania úverov je bezúhonnosť a ako majiteľ firmy by musel odísť z predstavenstva, keby bol odsúdený, tiež z pozície žiadania eurofondov by tieto nemohol čerpať, keďže je štatutár, finančné domy stále skúmajú a preskúmajujú bezúhonnosť štatutárov. Nevie priamo potvrdiť, že by aspoň jeden obchodný partner odstúpil z obchodovania s ním na základe trestného stíhania, ale je možné, že sa to stalo.

5.3 V čestnom vyhlásení zo dňa 17.05.2023 (č.l. 28 spisu) manželka žalobcu uviedla, že pracuje v obchodnej spoločnosti F., ktorej je jej manžel vlastníkom a štatutárnym orgánom. Má vedomosť o tom, že voči jej manželovi sa v rokoch 2018 až 2022 viedlo trestné stíhanie, resp. trestné konania a to z dôvodu, že manžel mal byť ako zamestnávateľ zodpovedný, vinný za ublíženie na zdraví zamestnanca v dôsledku pracovného úrazu, ktorý tento zamestnanec na pracovisku utrpel. Orgány činné v trestnom konaní a to polícia, prokuratúra a napokon aj súd, vyčítali jej manželovi, že ako zamestnávateľ zanedbal dôležité povinnosti v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, čím spôsobil vznik tohto pracovného úrazu. Od začiatku boli v spolu s manželom presvedčení, že trestné stíhanie, ktoré sa voči nemu viedlo, nemalo ani len začať, keďže manžel žiadny trestný čin nespáchal. Celé toto trestné stíhanie manžel vnímal veľmi ťažko, a to najmä po psychickej stránke. Už samotný vznik pracovného úrazu a poškodenia zdravia zamestnanca, ktorý pracoval pre manžela, znamenalo pre neho veľkú psychickú záťaž, keďže manžel je veľmi empatický človek. Odkedy mu však vzniklo obvinenie zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví, zdravotný stav manžela sa ešte viac zhoršil. Nepredpokladal, že sa šetrenie pracovného úrazu preniesie až do trestnoprávnej roviny, resp. mal za to, že keď sa v rámci výkonu inšpekcie práce preukáže, že z jeho strany ako zamestnávateľa neboli porušené žiadne predpisy, trestné konanie sa rovnako skončí. Napriek tomu, že v rámci šetrenia príčin vzniku pracovného úrazu príslušným inšpektorátom práce bolo zistené a preukázané, že manžel ako štatutárny orgán zamestnávateľa zanedbal žiadne povinnosti týkajúce sa BOZP zamestnancov, resp. neporušil žiadne predpisy v tejto oblasti, keďže poškodenému zamestnancovi boli poskytnuté adekvátne ochranné pracovné prostriedky a bol podrobne informovaný, zaškolený s predpismi v oblasti BOZP, pričom príslušný inšpektorát práce z tohto dôvodu následne aj správne konanie zastavil, trestné konanie voči manželovi pokračovalo ďalej. Manžel bol v dôsledku vedenia trestného konania voči jeho osobe nútený zvoliť si obhajcu, aby sa vedel v trestnom konaní adekvátne brániť. Bol to jej manžel, ktorý musel v trestnom konaní intenzívne dokazovať svoju nevinu, pričom policajti, prokurátorka i sudkyňa počas celej doby trvania trestného konania konali iba formálne, neoboznamujúc sa ani s výsledkom vykonaného dokazovania a najmä nehládali na dôsledky v živote manžela. Napriek tomu, že manžel od začiatku popieral porušenie akýchkoľvek povinností ako zamestnávateľ, pričom za týmto účelom predkladal orgánom činným v trestnom konaní a súdu množstvo dôkazov, trestné konanie pokračovalo ďalej a napokon bol až postavený pred súd. V dôsledku vedenia trestného konania býval často náladový, nervózny a vystresovaný. Keď sa mal zúčastniť nejakého úkonu, či už na polícii alebo na súde, nespával dobre, nejedol, bol v strese, ako do to dopadne. Manžel mal veľké obavy z toho, ako sa jeho stíhanie skončí, hlavne preto, že napriek pomoci zo strany advokáta, jeho stíhanie pokračovalo ďalej a to takmer 4 roky. Cítili sa bezradní a na manželovi to bolo postupom času aj vidieť. Neustále riešili, ako to dopadne, či dostane trest za niečo, čo nespravil, či bude mať doživotne záznam v registri trestov. Aj čakanie na výsledky z trestného konania boli pre všetkých frustrujúce, o to viac, keď sa dozvedeli, že trestné stíhanie voči manželovi nezastavili, že prokurátorka podala obžalobu na súd. Stresy sa znásobili, keď prišli predvolania na súd. Bola veľmi smutná, keď videla manžela z celej tejto veci ustarosteného. Trestné konanie veľmi nepriaznivo vplývalo aj do pracovného prostredia manžela. Keďže s manželom spoločne pracuje, môže uviesť, že pre manžela ako zamestnávateľa bolo veľmi náročné udržať si autoritu voči zamestnancom. Po týchto udalostiach sa témou rozhovorov ich zamestnancov v práci stala otázka, či manžel zanedbáva pracovné podmienky pre svojich zamestnancov a to do takej miery, že sú vystavení ohrozeniu zdravia, či života. Často sa dopytovala, že zamestnanci manžela ohovárali, a to v tom smere, že celú vinu za vznik pracovného úrazu manžel hodil na zamestnanca. Aj v dnešnej dobe sa nájdu ľudia, ktorí si hovoria, že manžel si oslobodenie v trestnom stíhaní vybavil. Mnohí zo zamestnancov manžela boli v jeho trestnej veci opakovane vypočúvaní, či už na polícii alebo na súde, čo bolo pre neho nepríjemné a potupné. Uviedla pravdu, nič nezamlčala, je si vedomá trestnoprávných následkov krivej výpovede, pričom súhlasí s tým, aby jej čestné prehlásenie bolo použité ako dôkaz v prípadnom súdnom konaní.

6.1 Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

6.2 Podľa § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

6.3 Podľa § 2 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z., na účely tohto zákona orgán verejnej moci je štátny orgán.

6.4 Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

6.5 Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

6.6 Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

6.7 Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

6.8 Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

6.9 Podľa § 16 ods. 4 prvá a druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

6.10 Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

6.11 Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na (a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, (b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, (c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, (d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

6.12 Súd pri rozhodovaní vychádzal zo (i) skutkových tvrdení žalobcu, ktoré neboli žalovaným účinne popreté a v zmysle § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) sa tak považujú za nesporné, (ii) z výpovede žalobcu ako strany sporu a (iii) z listinných dôkazov predložených stranami, ktoré vykonal na pojednávaní podľa § 204 ods. 1 CSP. Na základe týchto skutočností súd ustálil skutkový stav tak, že:

- (1) uznesením zo dňa 16.01.2018 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona,
- (2) proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen zamietol uznesením zo dňa 22.03.2018,
- (3) dňa 28.09.2018 podal prokurátor obžalobu žalobcu na súd pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona,
- (4) rozsudkom sp. zn. 4T/117/2018 zo dňa 28.02.2022 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca ako obžalovaný stíhaný, oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.05.2022,
- (5) trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 52 mesiacov od 16.01.2018 (vznesenie obvinenia) do 07.05.2022 (právoplatnosť oslobodzujúceho rozsudku),
- (6) v priebehu trestného stíhania sa žalobca musel opakovane podrobovať úkonom trestného konania, bol často podráždený, vystresovaný, nervózny, hádal sa s manželkou a mal problémy so spánkom,

najmä pred jednotlivými úkonmi trestného konania, mal obavy z výsledku trestného konania, z dôvodu vedenia trestného konania mal negatívne pocity vo vzťahu k svojim zamestnancom a obchodným partnerom,

(7) nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca predbežne prerokoval so žalovaným, ktorý tento nárok dobrovoľne neuspokojil písomným oznámením zo dňa 10.03.2023.

7.1 Na základe nesporných skutkových tvrdení strán a na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná.

7.2 Vo všeobecnosti štát (žalovaný) zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.), pričom pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.) a za orgán verejnej moci sa považuje aj štátny orgán (§ 2 písm. b/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Štát (žalovaný) za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú okrem iného aj nezákonným rozhodnutím (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.) a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Na základe uvedeného zodpovedá štát (žalovaný) aj za škodu (resp. nemajetkovú ujmu) spôsobenú orgánmi činnými v trestnom konaní vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného.

7.3 Na vznik zodpovednosti štátu (žalovaného) za nemajetkovú ujmu z titulu nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné súčasné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú: (1) nezákonné rozhodnutie, (2) vznik nemajetkovej ujmy a (3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy, pričom (1) nezákonným rozhodnutím treba v tejto súvislosti rozumieť predovšetkým rozhodnutie orgánu verejnej moci vydané v medziach jeho právomoci, ktoré bolo na základe opravného prostriedku poškodeného príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z.), (2) nemajetkovou ujmu je vo všeobecnosti ujma v nemajetkovej sfére poškodeného vyjadriteľná v peniazoch a napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia (v prípade nemajetkovej ujmy za predpokladu, že ju nemožno uspokojiť inak) a nakoniec (3) príčinnou súvislosťou je skutková otázka objektívnej nevyhnutnosti pôsobenia príčiny (nezákonné rozhodnutie) na následok (nemajetková ujma), resp. objektívna nevyhnutnosť vyplývajúca následku (nemajetková ujma) z príčiny (nezákonné rozhodnutie), t.j. o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmu priamy a bezprostredný vzťah príčiny a následku.

7.4 Na základe zisteného skutkového stavu veci dospel súd k záveru, že žalobca v spore preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za nemajetkovú ujmu (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), t.j. súčasné (kumulatívne) splnenie troch podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.01.2018), 2/ vznik nemajetkovej ujmy a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy.

7.5 Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodujúcim meradlom nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia je samotný výsledok trestného konania (t.j. v prejednávanej spore oslobodenie žalobcu spod obžaloby), od ktorej nevidí dôvod sa súd odkloniť; v tomto smere možno poukázať na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 08.08.2010 týkajúce sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, ktorého právna veta znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. V čase po vydaní uvedeného rozhodnutia (sp. zn. 4MCdo/15/2009) najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch; predmetná právna otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí (sp. zn. 4MCdo/15/2009) napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 4Cdo/54/2011 zo dňa 30.01.2011, sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo/87/2012 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 7MCdo/27/2012 zo dňa 19.02.2014 alebo sp. zn. 8Cdo/177/2017 zo dňa 29.01.2019. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich aj záverom Ústavného

súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 07.07.2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“ a k uvedenému v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo; ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté; nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (citované podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/249/2018 zo dňa 31.10.2019).

7.6 Žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia podľa § 5 zákona č. 514/2003 Z. z. (náhrada nemajetkovej ujmy za samotné trestné stíhanie vedené na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 16.01.2018). Žalobca si v prejednávanom spore uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- €. Súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.000,- € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7.7 Súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu (t.j. najmä dĺžku trestného konania a zistené následky v nemajetkovej sfére žalobcu) možné považovať za dostatočné zadostučinenie pre žalobcu a jeho ujmu nemožno v tomto prípade ani odčiniť inak, ako poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z hľadiska porovnania možno uviesť, že aj Európsky súd pre ľudské práva vychádza zo „silnej, ale vyvrátenej právnej domnienky“, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy v tomto smere v zásade nevyžaduje (porovnaj napríklad rozhodnutie vo veci Apicella, bod 93), pretože ujma vzniká samotným porušením práva. Európsky súd pre ľudské práva len celkom výnimočne nepriznáva zadostučinenie v peniazoch, z tohto hľadiska je preto namieste pristupovať k prípadnému zadostučineniu vo forme konštatovania porušenia práva len v celkom výnimočných prípadoch, napríklad v prípade, ak bol význam predmetu konania pre poškodeného len nepatrný. Súd dospel k záveru, že obdobné závery platia aj v prípade nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie.

7.8 Pokiaľ ide o otázku samotnej výšky prisúdenej nemajetkovej ujmy v prvom rade je potrebné uviesť, že „otázka, aká má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy závisí (popri zákonných predpokladoch a ustálenej súdnej praxe) od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každého prejednávaného sporu, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných sporoch; vyplýva to predovšetkým z toho, že ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, iba málo obmedzeného okruhu okolností; vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím) sa ani nemôže unifikovane vytvoriť ustálená rozhodovacia prax (dovolacieho) súdu; pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk (ktoré sú navyše dané iba príkladmo a sú limitované iba zhora) postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach“ (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/191/2020 zo dňa 27.01.2022).

7.9 Pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu bolo potrebné rešpektovať aj závery súdnej praxe, podľa ktorých hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojoľnú; určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť

(vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/154/2011 zo dňa 12.12.2012).

7.10 Súd zohľadnil, že „každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného; už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu alebo zastavením trestného stíhania; zatiaľ čo vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax vytvorila postupne stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky (povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti), vo vzťahu k rozhodovaniu o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie takéto kritériá stabilizované súdnou praxou neboli; vo všeobecnosti je preto potrebné v týchto prípadoch zohľadniť jednak povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby (následky v osobnostnej sfére poškodeného), ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo; za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí však súčasne najmä zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti“ (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017).

7.11 Suma náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie nesmie byť ani symbolická.

7.12 Súd tak dospel k záveru, že z titulu nezákonného rozhodnutia predstavuje primeraná náhrada nemajetkovej ujmy žalobcu za trestné stíhanie sumu 4.000,- € (24 mesiacov x 50,- € plus 28 mesiacov x 100,- €). Trestné stíhanie žalobcu trvalo od 16.01.2018 do 07.05.2022, t.j. takmer 52 mesiacov. Súd považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50,- € mesačne za prvých 24 mesiacov trestného stíhania, pretože je potrebné zohľadniť, že akékoľvek konanie vždy nejakú dobu trvá a počiatočnú dobu trestného stíhania v tomto rozsahu možno považovať za primeranú (porovnaj stanovisko NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010 zo dňa 13.04.2011, bod VI. Odôvodnenia stanoviska). Následne za ostatných 28 mesiacov považoval súd za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100,- € mesačne.

7.13.1 Konkrétnu výšku nemajetkovej ujmy odôvodňuje skutočnosť, že nezákonné trestné stíhanie zasiahlo do viacerých sfér života žalobcu v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Pri zohľadnení zákonných kritérií v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. bolo potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy žalobcu zohľadniť skutočnosť, že žalobca bol v čase vznesenia obvinenia bezúhonný a viedol riadny život, bol riaditeľom podniku, ktorý bol v regióne významným zamestnávateľom, preto musel dbať o svoju povesť (§ 17 ods. 3 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Ujmu žalobcu vzniknutú v dôsledku nezákonného trestného stíhania považuje súd za závažnú, pretože trestné stíhanie nepochybne po dobu viac ako 4 rokov obmedzovalo žalobcu v bežnom živote, pretože sa musel podrobovať úkonom trestného konania a venovať svoj čas obhajobe; za trestný čin, ktorý mu bol kladený za vinu mu hrozil trest odňatia slobody vo výmere 1 až 5 rokov (§ 17 ods. 3 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Súčasne bolo preukázané, že u žalobcu sa dôsledky nezákonného trestného stíhania prejavili aj v súkromnom živote v podobe zvýšenej podráždenosti a nervozity z dôvodu trestného stíhania (§ 17 ods. 3 písm. c/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Na druhej strane však nemal súd preukázané tvrdenia žalobcu o zhoršení zdravotného stavu z dôvodu trestného stíhania. Následky v spoločenskom uplatnení žalobcu tiež neboli preukázané (§ 17 ods. 4 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z.).

7.13.2 Vo vzťahu k možnosti preukázania nemajetkovej ujmy žalobcu vychádzal súd z názoru, že nemajetková ujma, ktorá sa prejavila (dovnútra) v negatívnom prežívaní poškodeného sa ako vnútorný (psychický) stav nedá (priamo) dokazovať a možno o nej uvažovať len v tom smere, ako by podobnú ujmu pociťovala iná osoba v obdobnom postavení, resp. ju možno ustáliť na základe jej vonkajších prejavov (správaní) poškodeného. Pokiaľ však ide o ďalšie (iné) negatívne prejavy, ktoré sa mali prejavovať navyše (napr. zníženie vážnosti žalobcu v spoločnosti, strata obchodných partnerov, resp. zhoršenie zdravotného stavu), tieto už preukazovať možno, v tomto smere však žalobca okrem bremena tvrdenia neunesol dôkaznú povinnosť.

7.14 Prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nepresahuje zákonný limit v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., t.j. sumu 21.750,- € podľa § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. (50 násobok minimálnej mzdy v sume 435,- € v roku spáchania trestného činu). Prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy nevybočuje ani z rámca priznávaných náhrad v iných konaniach.

7.15 Na základe uvedeného súd žalobe žalobcu čiastočne vyhovel ohľadne sumy 4.000,- € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

8.1 Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

8.2 Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8.3 Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8.4 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v konaní čo do základu nároku v plnom rozsahu úspešný, priznal mu súd proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %) z prisúdenej sumy. Základ nároku (existencia nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy) bol daný a len výška nároku závisela od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o trovách konania v prípade, kedy rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto skutočnosť, že došlo aj k čiastočnému zamietnutiu žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti, nemá na rozhodnutie o trovách konania žiadny vplyv. V tomto prípade, aby dôsledky takéhoto rozhodnutia neboli vo vzťahu k žalovanému nespravodlivé, sa výška náhrady trov konania odvíja len od prisúdenej sumy bez ohľadu na pôvodný predmet konania. Aj v režime ustanovenia § 255 ods. 1 CSP mal tak žalobca prejednávanej spore plný úspech, pretože za situácie, že základ nároku bol daný a len výška plnenia (nemajetkovej ujmy) závisela od úvahy súdu, zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti nepredstavuje úspech žalovaného, ale je len dôsledkom úvahy súdu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 4 vyhotoveniach (§ 362 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej

forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 CMP).